Ioan-Marcu

Ioan-Marcu

Când oamenii scriu biografia unor anumite personalităţi, ei încearcă să folosească numai culori plăcute şi lasă deoparte ceea ce nu le convine, pentru ca portretul lor să apară într-o lumină favorabilă. Sfânta Scriptură acţionează altfel. Chiar şi bărbaţii şi femeile mari apar în Biblie în realitatea pură; dar ceea ce îi face să fie atrăgători este lucrarea Duhului lui Dumnezeu în ei. La fel este şi cu Ioan, numit şi Marcu.

În Fapte 12.12-14 ne este descrisă casa lui părintească din Ierusalim. Mama sa a fost o femeie evlavioasă. Ea aparţinea de adunarea din Ierusalim, care trecea prin perioade de persecuţie. În ciuda pericolului ameninţător, ea a deschis casa ei pentru fraţi, pentru a se putea strânge acolo. În această casă s-au înălţat rugăciuni. Chiar şi slujitoarea ei, Roda, îi cunoştea pe fraţi şi pe slujitorii lui Dumnezeu. Când Petru a bătut la uşă, ea a recunoscut imediat cu bucurie vocea sa şi nu s-a lăsat indusă în eroare când ceilalţi au încercat, în mica lor credinţă, să o facă să renunţe la ceea ce susţinea.

Deci Ioan-Marcu a trăit în aceste împrejurări. Probabil, apostolul Petru i-a fost de folos aici (a se compara cu 1 Petru 5.13). Oare s-a născut atunci în inima sa dorinţa să-i slujească Domnului? Se pare că aşa a fost, deoarece când Barnaba şi Saul, aceste două instrumente binecuvântate ale lui Dumnezeu, s-au întors din Iudeea în Antiohia şi de acolo au pornit în lucrarea la care îi chema Duhul Sfânt, l-au luat şi pe Ioan-Marcu în slujba lor (Fapte 12.25; 13.5).

Cu ce îi putea ajuta? Probabil, erau slujbe foarte mărunte de făcut, care erau utile celor doi slujitori ai lui Dumnezeu. Elisei, de exemplu, în timpul slujbei sale turna apă pe mâinile lui Ilie (2 Împăraţi 3.11). Cine doreşte din toată inima să-i slujească Domnului, se consideră fericit să dea orice mână de ajutor, pe care El i-o arată. Pentru El nimic nu este neimportant.

Dar Marcu şi-a închipuit altfel slujba misionară. Aceasta nu consta numai din călătorii în alte ţări şi la alte popoare cu alte obiceiuri, ci era şi multă osteneală şi greutăţi. Atunci, ca şi astăzi, era la fel: majoritatea oamenilor nu doreau să asculte Evanghelia. Slujitorii lui Dumnezeu erau luaţi în râs, batjocoriţi şi chiar persecutaţi. Cu ajutorul puterii Domnului, Barnaba şi Pavel au ţinut piept acestor împotriviri, care sunt insuportabile pentru omul firesc. Indiferent de ce venea, ei doreau şi trebuiau să vestească vestea bună. Pavel a spus mai târziu: „Nu consider viaţa mea scumpă“ (Fapte 20.24). Acesta a fost întotdeauna principiul său stabil, chiar şi în Pamfilia. Dar Marcu nu era, probabil, atât de departe. El, probabil, încă nu învăţase să umble întotdeauna în faţa Domnului. Probabil, în ascuns mai ţinea la lucruri care împiedicau Duhul Sfânt să umple inima sa. Dacă era aşa, atunci a fost cuprins de o teamă paralizantă de oameni, încât nu a mai îndrăznit să meargă mai departe. Probabil, era şi o legătură interioară la iudaism, de care credincioşii din Ierusalim s-au putut doar cu greu despărţi, iar aceasta îi lua libertatea şi îndrăzneala pentru lucrarea de evanghelizare printre naţiuni. Una din aceste cauze sau poate toate împreună l-au determinat să se despartă de cei doi evanghelişti şi să se întoarcă la Ierusalim (Fapte 13.13). Sărmanul Marcu!

Dar Pavel şi Barnaba au încheiat călătoria lor şi s-au întors pentru câtva timp în Antiohia. „Dar, după câteva zile, Pavel i-a zis lui Barnaba: Să ne întoarcem acum şi să-i vizităm pe fraţii din fiecare cetate în care am vestit Cuvântul Domnului şi să vedem cum se află.

Barnaba îşi propunea să-l ia cu ei şi pe Ioan, numit Marcu; dar Pavel considera că nu este bine să-l ia cu ei pe acela care îi părăsise din Pamfilia şi nu mersese cu ei în lucrare. A apărut deci o astfel neînţelegere între ei, încât s-au despărţit unul de altul...“ (Fapte 15.36- 39). Pavel şi Barnaba nu s-au înţeles şi s-au despărţit. De ce? Din cauza lui Marcu! Cât de uşor atrage cazul unuia urmări grave pentru alţii! Despre Barnaba, omul bun şi plin de Duhul Sfânt, nu mai auzim multe. El a pornit spre Cipru şi l-a luat pe nepotul său Marcu împreună cu el. Mai târziu, Pavel îl aminteşte deseori în scrisorile sale, fără să aibă anumite resentimente faţă de el. Oare la Barnaba au cântărit mai mult sentimentele de rudenie? Nu adusese Marcu încă niciun fel de dovezi ale unei adevărate schimbări a stării sale? Probabil că aşa era. Numai Pavel şi Sila, noul său însoţitor, au fost încredinţaţi de fraţi harului lui Dumnezeu.

Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! Istoria lui Marcu nu se încheie aici. Căile de educare ale lui Dumnezeu cu ai Săi merg în linişte mai departe şi conduc până la urmă la ţintă, când voinţa proprie este înfrântă, iar inima este întărită sau reabilitată prin har. Aşa s-au petrecut lucrurile şi în cazul lui Marcu. El a recunoscut starea sa în lumina lui Dumnezeu şi s-a căit cu adevărat înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Nu este nicio îndoială în această privinţă; fără o lucrare puternică în inimă şi în conştiinţă nu este posibilă o reabilitare.

Tocmai Pavel, care odinioară nu a vrut să-l ia împreună cu el, a scris după mulţi ani celor din Colose: „Vă salută... Marcu, nepotul lui Barnaba, despre care aţi primit porunci...“ Nu ştim ce fel de porunci erau, dar cu siguranţă au fost pozitive, pentru că apostolul continuă: „...dacă va veni la voi, primiţi-l“ (Coloseni 4.10).

Ce îmbărbătare! Noi putem sfătui pe un frate, care nu stă prea bine sau care mai are de învăţat, dar dacă nu rodeşte nimic, iar străduinţele noastre se dovedesc a fi în zadar, totuşi el rămâne în mâinile Celui care este Însuşi fidelitatea şi care este un Învăţător incomparabil şi răbdător. El poate îndrepta trestia frântă şi să aprindă mucul stins. Dar noi, arătăm şi noi răbdare în mijlocire? În epistola către Filimon (versetul 24), care a fost scrisă în acelaşi timp cu epistola către Coloseni, Pavel, marele apostol, îl numeşte pe Marcu chiar colaboratorul său. El nu a arătat cu degetul spre Marcu şi nu i-a adus mereu şi mereu aminte de greşeala sa de odinioară. El a simţit şi a acţionat în concordanţă cu Dumnezeu, care este îndurător şi plin de milă, care nu va mustra fără încetare (Psalm 103.8-9).

Ultimul lucru pe care l-a spus Pavel despre Marcu, înainte de moartea sa de martir, citim în 2 Timotei 4.11: „Ia-l pe Marcu şi adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă.“ Aceasta era o reabilitare completă prin harul lui Dumnezeu. Acum, fiind zdrobit şi lovit, a învăţat să-L urmeze pe Domnul, să se bazeze pe El şi să se bucure în El. Acum putea într-adevăr să-i slujească! Chiar şi prigoanele din partea împăratului Nero, setos de sânge, nu l-au putut determina pe slujitorul odinioară fricos să se întoarcă din cale. Aşa cum se consideră în general, evanghelia după Marcu, care Îl descrie pe Isus ca Slujitorul fidel şi desăvârşit, a fost scrisă sub călăuzirea Duhului Sfânt de acest Marcu, care a fost odinioară un slujitor infidel. Cu ce adâncă admiraţie şi adorare a urmărit paşii Slujitorului divin şi desăvârşit, care nu S-a tras niciodată înapoi din faţa împotrivirii, a dispreţului şi a greutăţilor, ci a împlinit orice lucrare a lui Dumnezeu. Nu este istoria lui Marcu, aşa cum a notat-o Duhul Sfânt, o îmbărbătare pentru noi toţi, care ne asemănăm atât de mult cu el şi suntem atât de departe de marele şi altruistul slujitor Pavel?